

[Marianne Bentsen-Pedersen]

Det, idrætten bør satse på – og det sker også i højere og højere grad, om end det er et spinkelt grundlag endnu – er ting som fællesskab, sammenhold, nærdemokrati, lighed, solidaritet og glæden ved at lege. Men det, at idrætten bygger på samme normer som det øvrige samfund, forstærkes ved, at dele af venstrefløjnen har en enorm frelst holdning til idræt. Området har ikke interesseret venstrefløjens folk, som derfor heller ikke er gået ind i klubberne for at søge at demokratisere dem. Klubbernes ræs om vindere og om det rigtige tøj tror jeg også er en af grundene til, at mange unge falder fra, når de bliver 15–16 år. I den alder er man meget sårbar over for at tabe, og man er meget sårbar over for kammeraternes kommentarer til det mærke, man bruger i sko, eller til, hvordan blusen nu ser ud.

For SF betyder det brede meget, og vi mener, at stat og kommune skal støtte idrætten i et omfang, der sikrer en målsætning om idræt for alle. Det kan betyde offentlig støtte i stærkt øget omfang, men det kan også betyde en omfordeling, der lægger hovedvægten på den brede idræt. SF finder, at den statslige støtte til idræt – via tipsloven og fritidsloven – bør samles i én lov. Det ville også sikre, at en del af trænerne fik i hvert fald et minimum af uddannelse også i pædagogisk henseende. En sådan lov bør sikre muligheden for, at støtten til idræt på centralt plan kommer bl.a. hovedorganisationernes virksomhed til gode, at den bruges på forskning også i de psykologiske faktorer, på idrætsmedicin, og vi synes også, man skulle støtte klubber, der laver forsøg med nye idrætstyper og med forskellige ledelsesformer.

Vi vil fra SFs side foreslå, at der snarest oprettes et statens fritidsråd, som skal have til opgave at samordne samfundets politik på fritidsområdet.

I kommunerne mener vi det er vigtigt at fordele ressourcerne ligeligt, så det ikke er de professionelle, der får de bedste spilletider, mens eliteidrætsudøverne får de næstbedste, og de andre så må se at komme til, når der i øvrigt er tid. Her er det måske især kvinderne, der bliver meget underprivilegeret, og vi tror egentlig, at mændene kunne lære meget om kvindernes mentalitet inden for idrætsområdet.

Det er også et problem, at de større klubber tapper de små klubber for de gode spille-

re ved at kunne love flere turneringer, flere rejser, eller hvad man nu kan lokke med.

Men jeg vil også gerne tilføje, at det er vigtigt i forbindelse med en omprioritering at stimulere flere handicappede til at komme i gang med at dyrke idræt.

Jeg har med stor interesse læst den del af redegørelsen, der handler om at bruge idrætten i et forsøg på at mindske arbejdsløsheden. SF er enig i disse betragtninger, men det kunne være rimeligt at spørge enten kulturministeren eller arbejdsministeren, hvornår disse gode ideer skal udmøntes i praksis. Det er vel i øvrigt sådan, at en del af de tanker, der ligger her, kan bruges allerede i dag af primærkommunerne i deres forsøg på at finde muligheder for at beskæftige langtidsledige.

Redegørelsen virker imidlertid meget lidt konkret. Vi kunne godt tænke os at spørge, hvornår der kommer forslag om konkrete ændringer i lovgivningen efter redegørelsens indhold. Der er givet mange ting i disse papirer, som kulturministeren og SF kunne finde sammen om. Men omkring eliteidrætten virker det, som om ministeren lister lidt rundt om den varme grød. Jeg vil godt sige, at vi i SF ikke er modstandere af eliteidræt, men vi ønsker ikke at støtte eliten på bekostning af bredden, derfor mine tidligere bemærkninger om styring.

Jeg vil også godt sige, at jeg ikke helt deler den optimistiske vurdering af idrættens udvikling, der ligger bag redegørelsen. Det er stadig væk karakteristisk, at en stor del af befolkningen, omkring 60 pct., ikke kommer i berøring med idræt. Det er også karakteristisk, at man kun finder lidt over halvdelen af alle idrætsudøvere i organisationer og foreninger. Og endelig er det karakteristisk og meget betænkeligt, at de fleste holder op med at dyrke idræt, når de kommer i puberteten, som jeg før nævnte.

Og som idrætten fungerer i dag, er der en række grupper, der er underprivilegeret; det gælder f.eks. de midaldrende, de ældre, pensionisterne, de handicappede, de hjemmegående husmødre, problembørnene, skifteholdsarbejderne og børnefamilierne.

Lad mig sige, at vi i SF stort set er glade for i hvert fald dele af redegørelsen, men vi mener, at det er meget vigtigt, at den følges op med konkrete forslag.